

унесено и неподвижно. Аз също мълчах. В стаята стана съвсем тихо.

Беше се мръкнало отколе. Есенната нощ беше тъмна и в почернялото стъкло на прозореца можеше да се види само отражението на лампата. Вън духаше силен вятър... Стаята ни беше на горния етаж и ниско под нас чувахме да шумят овошките на градината.

Ние още мълчахме. Неочаквано проечаха тръби. Наблизо бяха кавалерийските казарми и там свиреха заря. Два гласа — един висок и пронизително тънък, друг — мек и сладостно сипкав. В по-ниска октава сипкавият глас следваше първия, догонваше го, преплиташе се с него. Тия звуци каточе се разсипваха от високо в нощта, ту проечаваха наблизо и рязко, ту се отдалечаваха и заглъхваха. Вятърът ги развяваше насам-нататък, както понякога развява капките на дъжда. Но защо тъй ни пленява тая проста мелодия на кавалерийските тръби? От тия трепетни и рязко очертани звуци лъха нещо тревожно и безпокойно, но в същото време — и нещо тържествено и упоително призивно. Не е ли това тая странна красота, която съчетава в себе си близостта на опасностите с екстаза и мрачния устрем на смелостта?

Тръбите замлъкнаха. В стаята стана още по-тихо и вън по-ясно се чу шумът на дърветата. Подпоручикът не беше изменил положение.